

Krajský soud v Českých Budějovicích
Zátkovo nábřeží 2
370 84 České Budějovice

Žalobce: Dělnická strana sociální spravedlnosti, Ciolkovského 853, 161 00 Praha 6

Zastoupen: Jiří Štěpánek, Ciolkovského 853, 161 00 Praha 6

Žalovaný: Městský úřad Tábor, Odbor vnitřních věcí, Žižkovo náměstí 2, 390 15 Tábor

Rozhodnutí, proti kterému žaloba směřuje:

Městský úřad Tábor, Odbor vnitřních věcí, spisová značka S-META11515/2010 OW/Hel 1,
číslo jednací METAB 11515/2010/OW/Hel, ze dne 5.3.2010

Vyvěšeno: 7.3.2010 veřejnou vyhláškou

ŽALOBA PROTI ROZHODNUTÍ SPRÁVNÍHO ORGÁNU O ZÁKAZU VEŘEJNÉHO SHROMÁŽDĚNÍ

podle ust. § 11 odst. 3) zák. č. 84/1990 Sb.
lhůta pro rozhodnutí soudu 3 dny

Dvojmo
Přílohy dle textu
Soudní poplatek 2000,- uhrazen kolkou

I. Skutkový stav

Dne 5.3.2010 vydal Městský úřad Tábor, Odbor vnitřních věcí (dále jen „žalovaný“) pod č.j.: METAB 11515/2010/OW/Hel rozhodnutí ve smyslu zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů, kterým zakázal shromáždění řádně oznámené žalobcem doporučeným dopisem dne 3.3.2010, jehož oznámeným účelem bylo „Seznámení se současnou vnitropolitickou situací v zemi“.

Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7.3.2010.

II. Aktivní legitimace

Svou aktivní legitimaci žalobce dokládá odkazem na ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů.

Ve smyslu ust. § 65 odst. 1) a 2) s.ř.s. dále žalobce tvrdí, že byl napadeným rozhodnutím ve smyslu citovaného ustanovení zkrácen na svých právech, resp. byl postupem správního orgánu – žalovaného – zkrácen na právech, která mu přísluší, a to takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

To dále odůvodňuje níže v jednotlivých bodech své žaloby.

III. Žalobní námitky

Touto správní žalobou napadá žalobce rozhodnutí v plném rozsahu a **žádá zrušení napadeného rozhodnutí.**

Žalobce oznámením konání zamýšleného shromáždění, které učinil dne 3.3.2010, realizoval své shromažďovací právo, garantované mu čl. 19 Listiny spolu se zákonem č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím. Dle stávající úpravy není výkon tohoto práva vázán na povolení orgánu veřejné správy, ale lze jej realizovat na podkladě řádného a úplného oznámení. Orgán veřejné správy může shromáždění zakázat jen v odůvodněných a výjimečných případech, neboť právo shromažďovací patří mezi základní lidská práva zakotvená v Listině základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR.

Zákon o právu shromažďovacím zcela jasně vymezuje, za jakých okolností a jakým způsobem lze oznámené shromáždění zakázat, přičemž zde okolností umožňující zákaz nenastaly.

Žalobce konstatuje, že byl postupem žalovaného zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

III.A Námitky proti výroku a odůvodnění rozhodnutí

Žalovaný rozhodl o zákazu shromáždění podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, a to jednak na základě účelově vybraných, významově překroucených a z kontextu vytrhaných částí platné judikatury, zejména však na základě tří textově rozsáhlých bodů odůvodnění a závěrů, které žalobce cituje a napadá dále ve své žalobě.

III.B

Žalovaný se v úvodu rozhodnutí nejprve pouští do rozboru několika nálezů Ústavního soudu a judikátů Nejvyššího správního soudu, které s věcí samou nijak bezprostředně nesouvisí.

Dále uvádí, že „v rozsudku č. 1468/2008 Sb. NSS Nejvyšší správní soud připustil, že formálně oznámený účel shromáždění může skrývat cíle a záměry, které se liší od proklamovaných, jinými slovy, že skutečný účel shromáždění je odlišný od účelu oznámeného. Naznačil přitom, že správní orgán může při zákazu shromáždění vycházet ze skutečného, nikoliv oznámeného účelu shromáždění“. Žalovaný však „přehlédl“ pasáž citovaného judikátu, bezprostředně navazující na jím volně citovaný text: „Chce-li ovšem správní orgán zakázat shromáždění proto, že podle jeho názoru svolavatel zastírá oznámeným nezávadným účelem skutečný závadný účel shromáždění, musí takový závěr prokázat a nese v tomto směru důkazní břemeno.“ **Žalobce je nucen konstatovat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí žádný skutečný závadný účel shromáždění neprokázal a důkazní břemeno neunesl.**

V rozhodnutí dále stojí, že „správní orgán dospěl k závěru, že svolavatel zastírá oznámeným nezávadným účelem skutečný závadný účel shromáždění ... Závadností účelu shromáždění pak nelze rozumět nic jiného, než prokázané naplnění některého z důvodů zákazu podle § 10 odst. 1 shromažďovacího zákona, přičemž správní orgán tvrdí, že bylo naplněno ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) a d)* tohoto zákona tj., že oznámený účel shromáždění směřuje k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů a také jinak porušovat ústavu a zákony.“ **Je sice pravdou, že žalovaný „tvrdí, že bylo naplněno ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) a d) tohoto zákona“, nicméně zůstalo pouze u tvrzení, které nebyl schopen podložit žádnými důkazy.**

Konečně pak žalovaný uvádí, že „dále Nejvyšší správní soud opět již v rozsudku č. 1468/2008 Sb. NSS zdůraznil, že zákaz shromáždění nelze odůvodnit pouze odkazem na osobu svolavatele shromáždění nebo osobu oprávněnou jednat za svolavatele. Připustil však, že přidají-li se k osobě svolavatele některé další skutečnosti, může být důvod zákazu shromáždění dán. Správní orgán vědom si tohoto stanoviska proto uvádí tyto konkrétní „některé další skutečnosti, pro které může být důvod zákazu shromáždění dán“.“ **Je na místě podotknout, že ačkoliv si je žalovaný podle svých slov vědom, že „zákaz shromáždění nelze odůvodnit pouze odkazem na osobu svolavatele“, v podstatě celý zákaz shromáždění postavil pouze na subjektivním hodnocení respektive kádrovém posudku právnické osoby (dále jen „osoba“) od žalobce zcela rozdílné, jak žalobce rozvádí a dokládá dále v textu.**

* Ve zmíněném paragrafu písmeno d) není, žalovaný měl patrně na mysli písmeno c); pozn. žalobce.

III. C

Žalovaný část odůvodnění rozhodnutí rozdělil do tří bodů, s nimiž se žalobce vypořádává následovně.*

V bodě 1 žalovaný předně konstatuje, že: „*Velmi významnou skutečností je fakt, že Dělnická strana sociální spravedlnosti (dále jen „DSSS“), je přímým pokračovatelem Dělnické strany (dále jen „DS“) včetně jejích čelných představitelů. Nejlépe pak vystihují kontinuitu obou stran celé internetové stránky <http://delnicka-strana.cz>, na jejichž obsah plně odkazujeme. Na základě této skutečnosti pak lze, dle názoru správního orgánu, použít tu argumentaci použitou při projednávání návrhu vlády na rozpuštění politické strany, která se vztahuje k dokladování, že Dělnická strana, resp. její představitelé, vedou činnost, směřující k naplnění ustanovení § 4 písm. a) a d) zákona č. 424/1991 o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Zákon“, tj. porušují mj. ústavu a zákony a ohrožují mravnost, veřejný pořádek nebo práva a svobodu občanů), což jsou též důvody zákazu námi posuzovaného shromáždění. Máme na mysli ty pasáže obsažené v rozsudku NSS ze dne 17.2.2010, kdy argumentace jako taková se vztahovala k projevům osob, které jsou ztotožněny i s DSSS, resp. jsou jejími čelnými představiteli. Konkrétně se jedná o předsedu Tomáše Vandase, který má na shromáždění vystoupit a také místopředsedu Jiřího Štěpánka, jež je osobou oprávněnou za svolavatele jednat a který se účastnil shromáždění v Táboře dne 20.6.2009. Nejde totiž, dle názoru správního orgánu, uvažovat o tom, že by se způsob, forma i obsah projevu nejvyšších představitelů DSSS odlišoval od způsobu, formy i obsahu projevu týchž nejvyšších představitelů DS, to umocněno skutečností, že sama DSSS se k DS cele hlásí.“*

Žalobce předně konstatuje, že svolavatelem zakázaného shromáždění je „Dělnická strana sociální spravedlnosti“ (dále jen „DSSS“), tedy právnická osoba zcela rozdílná od „Dělnické strany“ (dále jen „DS“). Pro posuzování dané věci není rozhodující, zda mezi oběma subjekty existuje nějaká spolupráce, personální propojení, či dokonce DSSS vedou stejní lidé jako DS, jak lživě tvrdí žalovaný. I kdyby tomu tak bylo, nebo kdyby shromáždění neoznámila DSSS, ale právě DS, bylo by třeba věc posuzovat ve světle důkazů jednoznačně svědčících o tom, že právě konkrétní oznámené shromáždění má skutečný účel jiný než účel oznámený, respektive že skutečný účel je nezákonný. **To žalovaný nijak důkazně neprokázal.**

Žalovaný tvrdí, že „*lze použít tu argumentaci použitou při projednávání návrhu vlády na rozpuštění politické strany, která se vztahuje k dokladování, že Dělnická strana, resp. její představitelé, vedou činnost, směřující k naplnění ustanovení § 4 písm. a) a d) zákona č. 424/1991 o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Zákon“, tj. porušují mj. ústavu a zákony a ohrožují mravnost, veřejný pořádek nebo práva a svobodu občanů), což jsou též důvody zákazu námi posuzovaného shromáždění.“* Když odhlédneme od skutečnosti, že žalovaný volně cituje nepravomocný rozsudek i od skutečnosti, že argumentuje údajnou činností osoby rozdílné od osoby žalobce, i kdyby tomu tak nebylo, shromáždění nelze zakázat pouze na základě obecného tvrzení, že žalobce nebo osoby žalobce zastupující „*vedou činnost směřující k naplnění ustanovení § 4 písm. a) a d) zákona č. 424/1991 o sdružování v politických stranách a v politických hnutích ...*“, tj. porušují mj. ústavu a zákony a ohrožují mravnost, veřejný pořádek nebo práva a svobodu občanů“. Takové porušení zákona by muselo být prokázáno přímo v souvislosti s konkrétním oznámeným shromážděním. I kdyby svolavatel shromáždění či osoby jednající jeho jménem v minulosti opakovaně porušovaly shromažďovací zákon, což se v tomto

* Zde i jinde v textu žalobce ponechává citáty žalovaného včetně původních gramatických chyb i dalších jazykových prohrěšků.

případě nestalo, nebylo by možné s odkazem na tuto skutečnost do budoucna paušálně vždy a za všech okolností zakazovat veškerá jejich další oznámená shromáždění, neboť taková praxe by ve svém důsledku vedla k faktickému upření práva na svobodu shromažďování konkrétním právníckým či fyzickým osobám, což zákon nepřipouští. Důvody k zákazu shromáždění je třeba vždy posuzovat ve vztahu ke konkrétnímu shromáždění, neboť ani u svolavatele shromáždění, který v minulosti shromažďovací zákon porušil, nelze bez dalšího dovozovat, že jiné shromáždění neuskuteční v souladu se zákonem. Žalobce se opírá o již citovaný judikát Nejvyššího správního soudu č. 1468/2008 Sb. NSS, podle kterého „v případě shromažďovacího práva nelze odůvodnit zákaz shromáždění pouze odkazem na osobu svolavatele či osobu oprávněnou za svolavatele jednat. I kdyby se jednalo o osoby příslušející k extremistickým skupinám, či projevující extremistické názory, nelze a priori vyloučit, že hodlají svého práva využít v zákonných mezích (obdobně srov. např. rozhodnutí německého Spolkového ústavního soudu ze dne 18. 8. 2000, 1 BvQ 23/00, www.bverfg.de).“

Žalovaný dále tvrdí, že „nejde totiž, dle názoru správního orgánu, uvažovat o tom, že by se způsob, forma i obsah projevu nejvyšších představitelů DSSS odlišoval od způsobu, formy i obsahu projevu týchž nejvyšších představitelů DS“. Když opět pomineme skutečnost, že nejvyšší představitelé DSSS jsou rozdílní od nejvyšších představitelů DS, **žalovaný svůj zákaz shromáždění odůvodňuje tak, že již dopředu jasnovidecky ví, jaký bude způsob, forma i obsah (!!!) projevů žalobce!** Tato skutečnost je pro posouzení celého zákazu shromáždění naprosto klíčová. Stejně jako u předchozí argumentace však žalobce svých nadpřirozených jasnovideckých schopností nevyužil k tomu, aby je promítl do konkrétních důkazů odůvodňujících zákaz shromáždění.

Jelikož ve zbytku bodu 1) žalovaný pouze cituje a komentuje nepravomocný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2010 ve věci rozpuštění DS, či dokonce pouze návrh vlády na rozpuštění DS (!) a žalobce tento rozsudek pro žalobní věc pokládá za zcela irelevantní (již zmíněná nepravomocnost rozsudku, právnícká osoba DS rozdílná od právnícké osoby žalobce, neexistující souvislost se žalovanou věcí, atd.), pokládá za stejně irelevantní i jakýkoliv další komentář k bodu 1.

V bodě 2 žalovaný uvádí: „*Město Tábor v loňském roce „hostilo“ shromáždění DS, jehož avizovaným účelem mělo být poděkování voličům za účast v eurovolbách. I v tomto případě se však ve skutečnosti jednalo o jiný účel - o protest proti pochodu homosexuálů Queer Pride 2009. O tom svědčí nejen načasování a umístění celé akce, nýbrž také obsah projevu místopředsedy DS, který označil homosexualitu za zvrácenost a připomněl násilné potírání sekty adamitů v husitském období. Průběh shromáždění popisuje článek „Homosexuálové tancovali Táborem, před radikály je ubránila policie“ (www.idnes.cz, 20. 6. 2009). V tomto textu je rovněž informace o tom, že účastník akce F. Remunda upozornil J. Štěpánka na to, že jeden ze stoupenců DS má na bundě nášivku „Arijské bratrstvo“ (Aryan Brotherhood), což je kriminální neonacistický gang, působící především ve věznicích USA, ale i mimo ně.*

Podle Dělnických listů č. 23, roč. Vil (7-9/2009), Jiří Štěpánek při projevu dne 18. 6. 2009 v Táboře uvedl: „Kdo by si před patnácti lety představil, že českými městy budou pochodovat homosexuálové? Takže klidně za pár let může nastat situace, že budou průvody pedofilů, kde obtlouští plešatí pánové povedou za ruce osmileté děti a budou demonstrovat za svá práva. Vždyť přece nedělají nic špatného, pouze mají rádi děti...Místo skutečných hrdinů národa - muži v růžových šatičkách.“

V tomto směru měl i Nejvyšší správní soud za prokázáno, že tato akce proto potvrzuje činnost DS vykazující zcela zjevně xenofobní a nesnášenlivé rysy vůči některým skupinám obyvatel, zde

homosexuálům, a svědčí rovněž o tom, že přinejmenším někteří stoupenci DS otevřeně sympatizují s nacistickou ideologií.“

Žalobce konstatuje, že žalovaný stejně jako ve všech ostatních případech posuzuje údajné jednání osoby rozdílné od osoby svolavatele. I kdyby tomu tak nebylo, platilo by, že zákaz shromáždění nelze odůvodnit pouze tím, že svolavatel měl zákon o právu shromažďovacím porušit již někdy v minulosti – když zde přitom ani není prokázáno, že by k porušení zákona došlo. Jelikož žalobce vzhledem k výše uvedenému pokládá za nadbytečné se tomuto tématu obšírněji věnovat, pouze nad rámec věci dodává, že pokud jde o žalovaným zmíněné shromáždění DS v Táboře v roce 2009, žalobce nevidí důvod, proč by se představitelé jakékoliv strany nemohli v rámci *poděkování voličům za účast v eurovolbách* vyjádřit i k jiným tématům, zejména pokud jde o témata aktuálně se týkající daného města. Zda nějaký účastník shromáždění měl či neměl takovou či onakou nášivku žalovaný nijak důkazně nedokládá, pouze tvrdí. Jestliže Nejvyšší správní soud rozpustil DS i na základě podobných důkazů, které mají faktickou hodnotu „jedna paní povídala“, pak to rozhodně nevypovídá nic o žalobci, ale naopak to mnohé vypovídá o Nejvyšším správním soudu samém.

V bodě 3 žalovaný uvádí: *„V období února až listopadu probíhá na Husově náměstí, rekonstrukce Husova pomníku, která s sebou nese jistá prostorová omezení. Navíc Rada města Tábora už v loňském roce, v souvislosti skonáním shromáždění uvedeného v bodě 2, vyjádřila mj. nejenom pobouření s konáním takového shromáždění, ale zejména uvedla, že nesouhlasí s využíváním prostoru sochy Jana Husa pro jakoukoli politickou agitaci, shromáždění a mítinky stran, hnutí i fyzických osob (usnesení RM 2716/55/09), míněno ani kdykoliv v budoucnosti.“*

Žalobce konstatuje, že mu vůbec není jasné, jaký vztah k zákazu shromáždění má tvrzení žalovaného, že *„v období února až listopadu probíhá na Husově náměstí, rekonstrukce Husova pomníku, která s sebou nese jistá prostorová omezení,“* nebo co se skrývá pod samotným pojmem *„jistá prostorová omezení“*.

Pokud se snad žalovaný domnívá, že zákonným důvodem k zákazu shromáždění může být *„nesouhlas rady města s využíváním prostoru sochy Jana Husa pro shromáždění stran, hnutí i fyzických osob“*, či dokonce její *„pobouření s konáním takového shromáždění“*, lze se nad takovou ukázkou zoufalého nedostatku právního vědomí pouze pousmát. Jakákoliv argumentace v zákonné či dokonce ústavní dimenzi je zde zjevně zcela nadbytečná.

Závěrečné shrnutí žalovaného, podle kterého *„správní orgán je přesvědčen, že výše zmíněnými důkazy jsou dostatečně prokázány podmínky pro zákaz předmětného shromáždění na základě aplikace ustanovení §10 odst.1 písm.a) a d) shromažďovacího zákona, přičemž tyto důkazy nemají charakter toliko obecných poznatků o osobě svolavatele, ale ve svých vzájemných souvislostech dokládají závadný účel tohoto konkrétního svolávaného shromáždění“*, již nelze označit jinak než jako zcela absurdní a odtržené od reality.

III.D

Celková nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

Žalobce konstatuje, že odůvodnění rozhodnutí musí obsahovat náležitosti stanovené v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy „*důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“.

Dále konstatuje, že napadené rozhodnutí postrádá náležité podklady pro vydání rozhodnutí, respektive konkrétní důkazy odůvodňující závěr, že bylo nutno přistoupit k zákazu shromáždění podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, tedy že oznámený (či skutečný) účel shromáždění směřuje k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů. Rozhodnutí pak logicky musí postrádat a postrádá i úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení důkazů a při výkladu právních předpisů. Rozhodnutí rovněž zcela postrádá konkretizaci, zda shromáždění směřuje k výzvě práva popírat či omezovat, která práva konkrétně a jakým způsobem.

Napadené rozhodnutí jako celek je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nedůvodné, nezákonné a nezbyvá, než tak konstatovat a stanovit, že se ruší.

IV. Porušení základních práv a svobod žalobce

Podle čl. 19 Listiny základních práv a svobod je **právo pokojně se shromažďovat zaručeno**. Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu.

Žalobce má za to, že bylo zasaženo do jeho základních lidských práv chráněných mezinárodními úmluvami.

Podle čl. 11 Evropské úmluvy má každý má právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružovat se s jinými, včetně práva zakládat na obranu svých zájmů odbory nebo vstupovat do nich (odst. 1). Na výkon těchto práv nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy.

Je nepřípustné, aby rozhodnutí správního orgánu omezovalo základní práva a lidské svobody občanů, vyjádřené především v předpisech nejvyšší právní síly. Právo na pokojné shromažďování je jedním z nich a jako takové je formulováno v čl. 19 Listiny základních práv a svobod .

Přípustnost jeho omezení upravuje čl. 19 odst. 2 Listiny , který stanoví, že se tak může stát pouze zákonem, což v daném případě činí právě zákon č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, konkrétně především § 10, který uvádí taxativně vymezené důvody, pro které musí nebo může správní orgán i přes splnění formálních požadavků zakázat oznámené shromáždění. V daném případě **vydal žalovaný rozhodnutí bez opory v zákoně** s použitím účelové a nesmyslné argumentace.

Pouze přesvědčivé a naléhavé důvody mohou ospravedlnit omezení svobody shromažďování. V daném případě takové důvody neexistují.

V. Žalobní návrh

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje, aby soud vydal rozsudek tohoto znění:

1. Rozhodnutí Městského úřadu Tábor, Odboru vnitřních věcí, č.j.: METAB 11515/2010/OW/Hel, ze dne 5.3.2010, se zrušuje.

2. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení.

V Praze dne 14.3.2010

Příloha: Kopie rozhodnutí Městského úřadu Tábor, Odboru vnitřních věcí, č.j.: METAB 11515/2010/OW/Hel, ze dne 5.3.2010

Žalobce

Dělnická strana sociální spravedlnosti, zastoupená Jiřím Štěpánkem